

Ἐκύλαγε ἡ ζωὴ μου σὰν τ' ὀλόφεγγο
νερὸ τοῦ καταροῶχτη στὰ λαγκάδια·
ἔπλεκε τῶν ὀνείρων τοὺς ἴστους
κι' ὕφαινε τῆς μαγείας τὰ ὑφάδια.

Καὶ μεσ' τὸ πάθος τὸ τρανό, τρανότερο
κι' ἀπὸ τὴ δύναμη, ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ὀρμὴ μου,
πετώντας ἀπ' τὰ πράγματα ψηλότερα,
ἔσερνα σκλάβα καὶ τὴ θέλησή μου.

Καὶ κυνηγῶντας στ' Ὀνειρο τὸ Σύννεφο,
ὅμως μεθοῦσα σὰν μὲ θεϊαν οὐσία
καὶ κάτω ἄς ἔβραζε ἡ Ζωὴ στὸ κόχλασμα,
ποῦ σμίγουνε τὰ πλήθια τῆς στοιχεῖα.

Ἐμπαινα στὴ Ζωὴ ζητῶντας ἔρωτα
σὲ κάθε μου στιγμή, σὲ πᾶσαν ὥρα·
μύριες ἐγύρευα ἀγκαλιὲς ν' ἀνοίγουνε
σ' ὅποια ταξειδευτὴς ἔφτανε χώρα.

Κῦμα εὐφροσύνης ἡ ψυχὴ ξεχείλιζε
κι' ἤθελε στὴν ὀρμὴν νὰ συνεπάρη
κάθε ψυχὴ ποῦ γροῖκαγε τὰ νειάτα τῆς
ἄτι, ποῦ γαῦρο σπάει τὸ χαλινάρι.

Καὶ στὸ μεθύσι τοῦ ἔρωτα τὴ σκέψη μου
τὴν εἶχα μεσ' τὴ λήθη παραδῶση
καὶ δὲν τὴν ξύπναγε τὸ πλήθος, οἱ ἄνθρωποι,
ποῦ τὰ κορμιά τους εἶχανε μεστῶση.

Ἄπραγος . . . ὡς ποῦ τ' Ὀνειρο ἐφτερούγιζε
καὶ βγήκα ἀπὸ τὴν πόλη στὸν ἀέρα
κι' ἔτρεξα στῶν βουνῶν τῆς κορυφῆς
κι' εἶδα μὲ μάτι νέο τὴν Ἡμέρα.

Καὶ πάλι μπῆκα μέσ' τὴν πόλη ἀλλοιωτικός,
μὲ τὸ κεφάλι ἀνθοστεφανωμένο
καίνεους χυμούς, καθάριους νοιώθω μέσα μου
καὶ μὲ πλατύτερη πνοὴ ἀνασαίνω.

Κι' ἀντίκρισα τὸν ἄνθρωπο στὴ μοῖρά του,
σκυμμένο, λυγισμένο σὰν ἀτσάλι
καὶ θλιβερὴ τὴν ὑπαρξή του, ἀφτέρωτη,
νὰ κυνηγᾷ τὸ Σύννεφο στὴν Πάλη!...